

Vida de Maria (XV): Al costat de la Creu de Jesús

Han passat gairebé tres anys des del primer miracle de Jesús, a Canà de Galilea. L'Evangeli ens parla poc de la Mare de Déu, en aquest període de temps. Potser, en algunes ocasions, formés part del grup de dones que acompanyaven el Senyor en els seus desplaçaments (cf. Lc 8, 1-3). No obstant això, els evangelistes només assenyalen la seva presència física una vegada: quan, en companyia d'altres parents que van a veure Jesús, no podent entrar a la casa on s'allotjava a causa de la gentada, van enviar a cridar-lo. La resposta del Senyor va ser eloqüent: *Qui són la meva mare i els meus germans? Llavors, mirant els qui seien al seu voltant, diu: Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare* (Mc 3, 33-35). Era l'elogi més gran fet a la Verge, la criatura que millor va saber complir la Voluntat del Pare celestial.

El silenci dels Evangelis fa suposar -com exposa el Papa Joan Pau II en una de les catequesi marianes- que la Verge no va acompanyar ordinàriament Crist en els seus viatges per Palestina: el seguia de lluny, tot i que estava unida espiritualment a Ell en tot moment, amb una proximitat molt més gran que la dels deixebles i de les santes dones. De tota manera, Joan mostra que es trobava a Jerusalem durant l'última Pasqua del Senyor. Potser va ser a la Ciutat Santa en altres festes semblants, però l'evangelista només ara ho assenyalava expressament, i ho fa en el context del Sacrifici redemptor. *Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare -escriu-, i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena* (Jn 19, 25). Immediatament ens transmet les paraules que el Senyor dirigeix a la Mare i a ell mateix, que també es trobava allà, unes paraules de significat profund.

Seria molt reductiu entendre aquestes paraules de Crist, en el moment suprem de la Redempció, com una simple preocupació, per dir-ho d'alguna manera, familiar: la del fill que encomana a algú la cura de la seva mare. Ens trobem davant d'un dels fets més importants per entendre el paper de la Mare de Déu en l'obra de la salvació. Ja a Canà, Jesús havia deixat clar que la missió materna de Maria a Natzaret, durant els anys de la vida oculta, anava a perllongar-se en la nova família de l'Església. Els recents estudis mariològics posen de relleu -i han estat recollits pel Magisteri ordinari de l'Església- que som davant d'una "escena de revelació" típica del quart evangeli, l'evangeli dels signes per antonomàsia. Jesús mira Maria, es dirigeix a ella amb l'apel·latiu Dona, com a Canà i, assenyalant el deixeble estimat, diu: *Dona, aquí tens el teu fill* (Jn 19, 26). Després, mirant a Joan, afegeix: *Aquí tens la teva Mare* (Jn 19, 27).

Ni a la Verge ni a Joan els crida pel seu nom. Maria és la nova Eva que, juntament amb el nou Adam i subordinada a Ell, està cridada a prestar una mediació materna en l'obra de la redempció. I l'evangelista es troba allà en qualitat de deixeble fidel, com a representant de tots els qui havien de creure en Jesucrist fins a la fi dels segles. Les paraules del Senyor - paraules de Déu i, per tant, paraules creadores com les del principi del món- realitzen el que signifiquen. Des d'aquest moment, Maria és constituïda Mare de tots aquells que vindrien a l'Església: *Mater Ecclesiae*, com la va anomenar Pau VI en acabar el Concili Vaticà II. Les seves entranyes van fructificar en una nova maternitat: espiritual, però veritable, i dolorosa, perquè en aquells moments es complia a la lletra la profecia de l'ancià Simeó: *i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima* (Lc 2, 35).

També en el cor del deixeble es va obrir pas en aquest mateix moment la consciència d'una filiació -veritable, real- que el feia germà de Jesús i fill de la seva mateixa Mare. Per això afegeix: *I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva* (Jn 19, 27), és a dir, la va

introduir en l'espai de la seva vida interior, li va donar acollida -com a veritable Mare- entre els seus béns més preuats. Des d'aquest instant, i fins al moment de la Dormició de la Mare de Déu, Joan no es va separar mai d'Ella.

Només després del lliurament del deixeble a la Mare, i de la Mare al deixeble, podia Jesús dir que tot està consumat, com refereix expressament sant Joan. Després, un cop manifestada la seva set -set d'ànimes-, perquè es complís l'Escriptura, Jesús cridà amb veu forta: *consummatum est!*, *Tot s'ha complert. Llavors inclinà el cap i va lliurar l'espirit* (Jn 19, 30).

J.A. Loarte